

DE BRIEF AAN TITUS

F.W. Grant

DE BRIEF AAN TITUS

De numerieke structuur van de Schrift

De brief aan Titus

De numerieke structuur van de Schrift

Auteur: F.W. Grant
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2024
Copyright: OudeSporen online uitgeverij

Inhoud

Omvang en indeling van de brief aan Titus	8
De verdeling van de brief aan Titus:	9
Deel 1 - De waarheid naar godsvrucht.	10
1.1 Aanhef van de brief.	10
1.2 Titus achtergelaten op Kreta	14
Deel 2 - De relatie van het ene tot het andere	17
2.1 Een godsvruchtig karakter	17
2.2. De genade van God.	18
2.3 Christus al voorwerp van het hart.	19
2.4 Vermaningen	23
2.5 Slotverzen.	25

Omvang en indeling van de brief aan Titus

Titus is de Deuteronomium van de tweede afdeling van Paulus' brieven. Het verband met de brieven aan Timotheüs is ook opgemerkt. Godzaligheid is in beide de hoofdzaak waarop wordt aangedrongen. De wijding van oudsten is met dit doel, terwijl de belofte van het eeuwige leven, waar zowel hier als in Timoteüs bij stilgestaan wordt, in dezelfde richting gaat. Het is de basis, in feite, van alles in het werk in de mens. In de brief aan Titus zijn het begin van de neergang en de gevolgen ervan niet zo duidelijk voor ons. Het is niet het doel, hoewel het conflict tussen goed en kwaad ook heel duidelijk is, en dat binnen de Gemeente zelf; maar het grote punt in Titus is dat '*de waarheid naar godsvrucht is*'; het woord van openbaring is datgene wat het in feite voortbrengt, en natuurlijk ondersteunt wat het heeft voortgebracht. De waarheid is dus in overeenstemming met de godzaligheid - kan er niet van gescheiden worden. Als de waarheid verdwijnt, verdwijnt noodzakelijkerwijs ook de godsvrucht; en als er geen godsvrucht is in het belijden van de waarheid, lijdt de waarheid zelf noodzakelijkerwijs en wordt zij verdraaid. Dit is de morele les die Titus daarom in wezen Deuteronomisch maakt.

De verdeling van de brief aan Titus:

De brief zelf is van een zeer eenvoudig karakter. De twee delen ervan geven ons: het eerste, het algemene principe dat de waarheid overeenkomt met de godzaligheid; het tweede, de relatie van het ene tot het andere: dat wil zeggen, dat de leer noodzakelijkerwijs, zoals bekend gemaakt in de kracht van de Geest, de mal is waarin het leven wordt gegoten, en de inspiratie van het leven zelf.

Zodoende wordt de brief dus in twee delen verdeeld:

1. De waarheid naar godzaligheid (Titus 1)
2. De relatie van het een tot het ander (Titus 2 en 3)

Deel 1 - De waarheid naar godsvrucht

Titus 1

De verbinding van de waarheid met de godsvrucht, dat is, de onafscheidelijkheid van de twee, is datgene waarop eerst wordt aangedrongen. Het karakter van de relatie zelf komt daarna.

1.1 Aanhef van de brief

De waarheid wordt in het begin benadrukt. Paulus spreekt over zichzelf als een *'slaaf van God alsook apostel van Jezus Christus, naar het geloof van de uitverkorenen van God en de kennis van de waarheid die naar de godsvrucht is'* (vs. 1). De openingswoorden geven ons dus, zoals gewoonlijk, de sleutel tot de brief. De verkiezing van God is datgene wat de uiteindelijke afhankelijkheid van de ziel is, namelijk de wil van God in liefde, die uitgaat naar zijn voorwerpen; een wil die, zeker, door niets kan worden tegengewerkt, die moet worden gekenmerkt door Zijn eigen natuur, die daarom alleen de grenzen ervan kan aangeven. God kan niet liegen, God kan geen berouw hebben; en in elke uiting van Zijn wil vinden wij de werkzaamheid van een natuur die liefde is, en die dat evenzeer is in de weigering van het kwaad zelf, dat de vernietiging van alles is.

Het is geen willekeur van Gods kant, dat Hij het oordeel over het kwaad verordent, dat de noodzakelijke tegenspraak is van Zijn gehele natuur, en van alles wat dus mogelijk tot zegen kan zijn. Liefde is op deze manier onverdraagzaam, uit noodzaak. Tolerantie kan hier geen liefde zijn. God heeft zijn eigen weg in de genade om zielen te ontmoeten in de diepste nood die er kan zijn, maar de genade zelf staat nooit los van de verderving van het kwaad. Er is dus datgene waardoor deze genade van God werkt. Als God redt, is dat door *'heiliging van de Geest en geloof van de waarheid'* (2 Thess. 2:13) Er is geen andere weg. De mens heeft overal de leugen van de duivel ontvangen en gedronken. Door die leugen wordt hij, als hij niet geweigerd wordt, gedood. Al het verderf dat in de wereld is, is daardoor binnengekomen. Zo moet er dus de erkenning zijn van de waarheid die naar godsvrucht is. Hiervoor is de apostel ingesteld. Hij is er de bedienaar van, zijn vertrouwen is die *'hoop van het eeuwige leven, dat God, die niet kan liegen, beloofd heeft vóór de tijden van de eeuwen'* (vs. 2). We zien, net als in Timoteüs, hier het teruggaan naar het begin.

Wat er sindsdien ook gekomen is, Gods doel zoals dat daar geopenbaard is, blijft bestaan. Ongeacht de vertraging en de noodzaak van geduld, staat het einde vast. Deze *'eeuwen'*, hebben we al gezien, zijn praktisch de bedelingen, de verschillende stappen waarmee God heeft uitgewerkt en ontwikkeld wat in Zijn gedachten was, en plaats heeft gemaakt voor de volle waarheid, die nu is geopenbaard. Die lange voorbereiding van de wereld op datgene waarin alleen alle zegen voor de mens ligt, is een zeer ernstige les met betrekking tot wat de mens is, terwijl het ongetwijfeld ook betrekking heeft op de openbaring van de dingen voor de overheden en machten, de schepselen van God

buiten de mensheid, maar die niettemin persoonlijk belang hebben bij alles waarin God Zich openbaart. Hoe diep deze belangstelling is, weten wij nu niet, en kunnen wij waarschijnlijk ook niet weten, maar wij hebben er toch glimpen van, verspreid door het hele woord van God.

De aarde, met al de kleinheid waarop de ongelovigheid met haar geveinsde nederigheid ons heeft gewezen, is niettemin het toneel geweest van datgene waarmee God als nergens anders de openbaring van zijn heerlijkheid heeft verbonden, en juist de kleinheid van de mens zelf, en ook de slechte toestand waarin hij verkeert, heeft deel aan de openbaring. De tijd van volledige openbaring is nu gekomen. Dit is precies de tijd die God ervoor heeft uitgetrokken; en hoeveel zouden we er dan op kunnen rekenen, als we dit zouden binnengaan, als de kennis van God zelf datgene is wat in praktische zin ons leven zelf is. *'En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die U gezonden hebt'* (Joh. 17:3). Hoe weinig hebben wij het karakter van de huidige bedeling leren kennen! Hoe weinig hebben onze harten begrepen van dit verlangen van God om Zijn gedachten aan ons mee te delen, en ons aldus in gemeenschap met Zichzelf te brengen - niet langer als degenen tot wie Hij slechts als dienaren spreekt, en die zich gehoorzaam aan Zijn wil moeten bewegen, maar als kinderen, die broeders onder wie Christus Zelf Zijn plaats inneemt als de Eerstgeborene, en tot wie Hij, als tot vrienden, de onthuller wordt van de bedoelingen van de Vader.

Als wij dit goed wisten, wat voor een belang zou dit geven aan elk deel van de Schrift, aan Zijn gedachten met betrekking tot Zijn volk

Israël, en, daarachter, aan die vertoning van Zichzelf in de natuur, waartoe de Schrift de sleutel is! Hoe heerlijk zijn zij op wie zo de einden der eeuwen zijn gekomen, en aan wie de opslagplaatsen die langs de hele lijn van openbaring zijn verzameld, de schatkist van het geloof worden! Dit is Zijn woord, waaraan Paulus was toegewijd - niet alleen Zijn evangelie, hoewel het evangelie overal het begin moet zijn, noodzakelijkerwijs, en de ziel die het heeft ontvangen meteen introduceert in het hart van de goddelijke openbaring. Maar het Woord zelf gaat veel verder dan wat wij gewoonlijk zo noemen, en is niets minder dan datgene wat ons niet alleen uit de zonde in heiligheid moet brengen, maar ons moet kwalificeren voor die plaats met Christus waartoe oneindige genade ons heeft bestemd. Hoe weinig beseffen wij wat het lichaam van Christus op deze manier betekent, dat lichaam waarin de Geest woont als nooit tevoren, om ons capaciteit te geven voor het ontvangen van deze mededelingen! Wanneer zullen wij ontwaken om deze genade van God te beseffen en te beantwoorden?

De apostel wijst nogmaals op het karakter van God als Heiland-God, van wie een gebod precies datgene is wat de energie uitdrukt van een liefde die de vervulling van haar raadgevingen dwingend vereist. Hij schrijft aan Titus, zijn ware kind, zoals hij verklaart, net zoals Timotheüs dat was - zijn kind naar het geloof dat hij het instrument was dat God gebruikte om hem mee te delen. Aan hem wenst hij genade en vrede van God de Vader en Christus Jezus de Verlosser. Deze individualiteit die de brief benadrukt, zoals we ook gezien hebben bij de brieven aan Timotheüs, is datgene wat, hoewel het op de meest uitgesproken manier naar voren komt in de ondergang van de gemeente die is binnengekomen, toch altijd een absolute

noodzaak was. De ziel moet voor zichzelf staan voor God. Wij zijn niet gered in de menigte, maar individueel gered; en in heel ons leven, hoe eenvoudiger wij te maken hebben met God zelf, voor onszelf, alsof er geen ander was, hoe meer geschikt wij zullen zijn voor de gemeenschap met anderen, en om de doelen te dienen waarvoor God ons heeft verenigd.

1.2 Titus achtergelaten op Kreta

Titus was op Kreta achtergelaten om de orde van de vergadering daar te voltooien en in elke stad oudsten aan te stellen. De kenmerken die van een ouderling worden verlangd, worden net als in Timotheüs vermeld, vooral het familiekarakter, zoals men kan zeggen; want de ouderling moet een vader zijn in de plaatselijke vergadering. Zo moet hij *'man van één vrouw zijn en gelovige kinderen hebben die niet van losbandigheid te beschuldigen of weerspannig zijn'* (vs. 6) Voor het karakter van zijn kinderen is hij dus duidelijk verantwoordelijk. Als opzichter moet hij onberispelijk zijn als rentmeester van God, met niets waaruit een gebrek aan bestuur in zijn eigen geest zou blijken, *'niet aanmatigend, niet opvolgend, geen drinker, geen vechter, niet op schandelijke winst uit'* (vs. 7). Aan de andere kant, niet alleen van een negatief karakter, maar *'gastvrij, een liefhebber van het goede, ingetogen, rechtvaardig, heilig'* (vs. 8); zelf *'vasthoudend aan het naar de leer betrouwbare woord, opdat hij in staat is zowel met de gezonde leer te vermanen als de tegensprekers te weerleggen'* (vs. 10).

De omstandigheden op Kreta waren van bijzondere urgentie, en wij zien daarin hoe, overal waar de ziel niet volledig bij God is, het natuurlijke karakter noodzakelijkerwijs naar boven komt. Een van hen, een profeet van henzelf, had de Kretenzers gekarakteriseerd als *‘altijd leugenaars, kwade beesten, luie buiken’* (of, ‘luie vreters’, vs. 12). Dit hinderde niet de genade van God in haar werk onder hen; want, zoals wij weten, is het de heerlijkheid van Gods genade dat zij kan baten voor de grootste der zondaren; maar het toonde het karakter waarin het kwaad, als het werd toegelaten om naar buiten te komen, zich zou vertonen. Zo waren er onder de Kretenzers vele ijdele sprekers en bedriegers; de besnijdenis had speciaal dit karakter, door de voortdurende tegenstand die wij bij wetticisme steeds weer aantreffen tegen de waarheid van God, en de aannemelijke dekmantel van eerdere openbaring waaronder zij zich schuilhield.

Het was absoluut noodzakelijk dat de mond van zulken werd gestopt, als degenen die hele huizen ondermijnden en dingen leerden die niet behoorden te zijn, en altijd met dat karakter dat zo natuurlijk en noodzakelijk te zien is bij hen die niet tevreden zijn met datgene wat alleen kan voldoen. Het verderf dat in de wereld heerst, komt voort uit begeerte, en aan de basis van al deze aannemelijke verdraaiing van wat van God gegeven is, lag een geest die begeerde wat hij als winst beschouwde. Daarom was er in deze gevallen een scherpe terechtwijzing nodig - vooral opdat zij gezond zouden zijn in het geloof, de bron van de godsvrucht, zoals wij in de brief hebben gezien. Het Judaïsme, afgedwaald van het doel van God met betrekking tot het, leidde slechts tot fabels en geboden van mensen die zich van de waarheid afwendden. De vrijheid die in Christus bestond, werd erdoor ontkend. Regels voor uiterlijk gedrag hadden

die reinheid van hart verdrongen, die alleen alles rein maakte, terwijl er voor de verontreinigde en ongelovige mensen eigenlijk helemaal geen scheidingslijn was; voor hen was niets rein, zelfs het verstand en het geweten waren verontreinigd. Met dit alles was er de belijdenis van de kennis van God, terwijl zij Hem in werken verloochenden. Wij zien hoe de kennis van God noodzakelijkerwijs moet leiden tot werken die daarmee in overeenstemming zijn - hoe zij dit in feite noodzakelijkerwijs zal doen, of zij is geen ware kennis.

Deel 2 - De relatie van het ene tot het andere

Titus 2 en 3

2.1 Een godsvruchtig karakter

De apostel toont nu duidelijker het karakter van de relatie tussen de waarheid en de godsvrucht. De leer was op zichzelf een gezonde of heilzame leer, die in haar ontvangst een gezonde toestand van de ziel teweeg zou brengen. Zo zouden er dingen zijn die erbij horen. De apostel karakteriseert ze kort: aan de kant van de oude mannen, *'nuchter, eerbaar, ingetogen, gezond in het geloof'* (vs. 1) - als deel van een zedelijk karakter dat het inderdaad is, - *'liefde, volharding,'* aan de kant van de oudere vrouwen, een gedrag zoals het hoort bij heilige dingen. Zij mochten geen lasteraars zijn, niet verslaafd zijn aan veel wijn; anderzijds leraressen van het goede, die de jongere vrouwen zowel door voorschrift als voorbeeld vermaanden om hun mannen en kinderen lief te hebben, *'ingetogen, kuis, huishoudelijk'* (vs. 5).

'Huishoudsters' gaat hier te ver. Thuis was hun eigen sfeer, en ze moesten zich daar bezighouden met dingen, en geen van hun taken ongedaan maken. Zij moesten *'goed zijn, aan hun eigen mannen onderdanig,'* opdat het woord van God niet gelasterd zou worden. De

jonge mannen moesten ingetogen zijn en niet toegeven aan de impuls die zo natuurlijk is voor hen die nog min of meer onbekend zijn met zichzelf en met de manier waarop de dingen verlopen. Terwijl Titus hen tot dit alles moest vermanen, moest hij zelf een *‘voorbeeld van goede werken zijn, in de leer onvervastheid, eerbaarheid, met een gezond, onaanvechtbaar woord, opdat de tegenstander beschaamd wordt’* (vs. 7, 8), zodat hij de tegenstand die men zeker zou vinden, en waarop allen moesten rekenen, kon weerleggen. Slaven moesten onderdanig zijn aan hun eigen meesters, zich in alles welbehaaglijk te zijn, *‘niet tegen te spreken, niet te ontvreemden, maar alle goede trouw te bewijzen’* (vs. 9, 10) opdat zij de leer van onze Heiland-God in alles zouden versieren. Dit zijn, in het algemeen, de dingen die de waarheid kenmerken in haar ontvangst, zoals de apostel nu rechtstreeks verklaart.

2.2. De genade van God

‘Want de genade van God’, zegt hij, *‘heilbrengend voor alle mensen, is verschenen’* (vs. 11); en het is deze genade die effectief leert hoe je goed moet leven. Het brengt de ziel tot God, waardoor goddeloosheid verdwijnt. Het bevredigt de ziel met Hem, en droogt zo de fontein van lusten op. Het brengt in het licht van Zijn tegenwoordigheid, en stelt zo iemand in staat te leven met gepaste aandacht voor de dingen zoals ze zijn; discreet dus, rechtvaardig en vroom, in het huidige tijdperk, zo ongunstig als het is, in zijn hele loop tegen dat wat van God is, en onder de macht van de god ervan, die de duivel is. De aldus gezegende ziel die haar deel buiten de wereld heeft gevonden, in datgene waaraan de wereld niets kon toevoegen, had als haar

‘gelukkige hoop en verschijning van de heerlijkheid van onze grote God en Heiland, Jezus Christus’ (vs. 13) - de tijd van de volle openbaring van Hem die al door de Geest in haar was geopenbaard, en aan wiens wil zij voortaan gebonden was door elke mogelijke band van liefde en dankbaarheid.

Voor de verlost en had de verlossing dus het karakter van een bevrijding van alle wetteloosheid, van de hele geest van onverdraagzaamheid die de mens eigen is. Zij die verlost waren, waren een eigen volk, Zijn eigendom, Zijn bezit, daarom voor Zichzelf gereinigd, naar Zijn eigen wil, en *‘ijverig in goede werken’* (vs. 14). Hier was de kracht van het leven in de waarheid zelf, en dus was alles wat dit aanraakte noodzakelijkerwijs een vloek op al het andere. Titus moest daarom op deze wijze spreken, *‘vermanend en aan de kaak stellend met alle gezag’* (vs. 15). Hij mocht zijn persoonlijke zachtmoedigheid niet zo ver doorvoeren dat de waarheid in hem werd veracht. Het besef van deze dingen zou noodzakelijkerwijs bevrijden van alle halfhartigheid met betrekking tot hen, en van alle tolerantie voor halfhartigheid in anderen.

2.3 Christus al voorwerp van het hart

De apostel heeft aldus Christus voor de ziel geplaatst in de kracht van Zijn werk als de Verlosser, en als het Voorwerp voor het hart, Degene die het vrijstaat te dienen. Nu legt hij de nadruk op het werk van de Geest, nog steeds in verband met en als basis voor de vermaning tot een geschikt gedrag. Zij moesten in gedachten worden gehouden *‘aan regeerders en machten onderdanig te zijn, gehoorzaam, tot alle goed*

werk bereid te zijn, niemand te lasteren; niet twistziek te zijn, maar inschikkelijk, alle zachtmoedigheid te bewijzen aan alle mensen (Hst. 3:1, 2) We zien dat zachtmoedigheid noodzakelijkerwijs is in datgene wat persoonlijk is. Het is de weigering om onze eigen rechten op te eisen, maar is daarom geheel misplaatst als het gaat om het toegeven aan de rechten van God. Wat de manifestatie van zo'n geest hier mogelijk zou maken, is terug te kijken naar het verleden, om ons te realiseren in welke toestand wij allen ooit verkeerden: *'onverstandig, ongehoorzaam, dwalend, aan allerlei begeerten en genietingen verslaafd, in boosheid en afgunst levend, verfoeilijk, elkaar hatend'* (vs. 3).

Wat een bewijs van de kracht van het evangelie om mensen met zo'n karakter te veranderen in het tegendeel van dit alles; en ook hier is het de vriendelijkheid en liefde voor de mens van onze Verlosser-God die is verschenen. Merk op hoe de goddelijke heerlijkheid van Christus altijd voor hem staat. *'Onze grote God en Heiland'* is Christus zelf. Niemand anders had dit kunnen volbrengen. Niemand had de harten van anderen aan zich kunnen binden. De Maker van de mensen is de Verlosser geworden, en daarin ligt de morele kracht van de verlossing. Hiervoor moeten alle *'werken in gerechtigheid die wij hadden gedaan'* absoluut terzijde worden geschoven. Zij zouden de ziel natuurlijk iets verschuldigd maken aan zichzelf, en de heerlijkheid van God zou evenredig verduisterd worden. Naar zijn barmhartigheid heeft Hij ons gered, en wel door een werk van de Geest van God, een *'wassing van de wedergeboorte en vernieuwing van de Heilige Geest, die Hij rijkelijk over ons heeft uitgestort door Jezus Christus, onze Heiland'* (vs. 5).

Deze uitdrukking ‘*de wassing van de wedergeboorte*’ wordt niet goed begrepen en daardoor verdraaid. Het woord voor ‘*wassen*’, wat in sommige vertalingen is vertaald met ‘*bad*’, zou op deze manier (m.n. voor een ritualist) kunnen spreken van de waterdoop, waardoor het argument onweerstaanbaar was dat het hier de wedergeboorte in de doop betreft.

Het woord ‘*wedergeboorte*’ is een woord dat in het Nieuwe Testament slechts op één andere plaats voorkomt, maar dan in zo’n ander verband dat het de verwerkelijking van de betekenis, waartoe dit niettemin de weg had moeten leiden, heeft belemmerd. De Heer belooft aan de twaalf dat ‘*in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen zal zitten op de troon van zijn heerlijkheid,*’ ook zij ‘*op twaalf tronen zullen zitten, om de twaalf stammen van Israël te oordelen*’ (Matth. 19:28). ‘*De wedergeboorte*’ is in dit gedeelte het duizendjarig rijk; maar zo kunnen we al het verschil zien tussen deze en het idee van de nieuwe geboorte, wat het verband daartussen ook moge zijn. De duizendjarige wedergeboorte is niet een nieuw leven dat in de wereld wordt ingebracht, maar het is een nieuwe toestand die tot stand komt door de nieuwe regering erover. Zo spreekt de Heer over de troon van de Zoon des mensen en over tronen voor zijn discipelen. De troon van de wereld in de handen van de volmaakte Heerser is in feite wat de wedergeboorte teweegbrengt. Gerechtigheid heerst nu. Op de nieuwe aarde zal zij wonen; maar in het duizendjarig rijk is er nog niet de volledige werkelijkheid, en dus ook niet de volledige duurzaamheid van de bevrijding van het kwaad. De gerechtigheid regeert, en het kwaad wordt niet meer geleden, maar de volle zegen wacht om geopenbaard te worden in dat wat eeuwig en niet duizendjarig is. De onderwerping van het kwaad, Christus’ vijanden

onder zijn voeten gelegd, gaat door het duizendjarig rijk heen, in verschillende stadia, naar volledigheid. Het is de voorbereiding op de eeuwigheid, maar niet de eeuwige staat zelf.

Het is daarom duidelijk dat er een parallel is tussen de stadia van Gods voorbereiding van de aarde tot zegen en die van de individuele mens. Het huidige stadium van de aarde is dat waaruit de christen is verlost, de staat van slavernij aan het verderf, de heerschappij van de zonde. De huidige toestand van de christen is die waarop de aarde zelf wacht, de tijd waarin de macht van de zonde gebroken zal zijn en gerechtigheid zal heersen. Voor ons heerst nu gerechtigheid, maar het conflict met de zonde is nog niet voorbij. Dit zal, in het duizendjarig rijk, volledig zichtbaar worden aan het einde, wanneer er opnieuw een uitbarsting van het kwaad is, waarbij Satan wordt losgelaten.

Wat daarop volgt is de ontbinding van de huidige hemel en aarde en de komst van de nieuwe aarde, waarin gerechtigheid woont, zoals de ontbinding of de verandering van het lichaam plaats maakt voor de volmaakte eeuwige staat bij ons. Er is dus een volledige parallel, die wij niet ten onrechte kunnen aannemen als die welke ons zal helpen bij de uitdrukking hier. *'De wassing van de wedergeboorte'* is de bevrijding van de macht der zonde, die niet meer wordt geduld, maar geenszins geheel is weggenomen. De *'vernieuwing van de Heilige Geest'* is datgene wat voortdurend nodig is om dit aan te vullen, hoewel het gebruikte woord niet spreekt van een louter opwekken of voortdurend verfrissen, maar eerder van een verandering in wat nieuw is, - dus van wegen, gewoonten, - naarmate het licht meer en meer doordringt en het woord van God meer en meer zijn volmaaktheid en zijn kracht voor de ziel openbaart.

Dit is dus de manier waarop God in ons zijn verlossing verwezenlijkt, door in ons het willen en het doen te werken dat wij uitwerken. Wij worden er hieraan herinnerd dat de Heilige Geest datgene is wat 'rijkelijk over ons wordt uitgestort door Jezus Christus, onze Verlosser'. Er is dus overvloedige kracht. Wij worden nooit overgelaten aan onze natuurlijke zwakheid; de Geest van God vindt in het werk van Christus zijn vermogen om af te rekenen met de zonde in ons, en ons verder te brengen tot de volmaaktheid die wij al voor God in Christus zelf hebben gevonden. Zo worden wij, 'gerechtvaardigd door zijn genade', *'erfgenamen naar de hoop van het eeuwige leven'* (vs. 6). Dit is het noodzakelijke resultaat, zoals we hebben gezien, van dat zoonschap waarvan de Geest van God in ons getuigt; maar de erfenis zelf betreden we hier op de erkende weg van pelgrimage en vreemdelingschap. Het eeuwige leven dat in zijn volheid voor ons ligt, en niettemin op dit ogenblik in ons is, openbaart dus zijn macht over ons als ons voorwaarts dragend in de kracht van de vreugde in het onzichtbare, die het vreemdelingschap hier natuurlijk en gemakkelijk maakt.

2.4 Vermaningen

De apostel wendt zich onmiddellijk weer tot de vermaning. In de kracht van dit alles wil hij laten bevestigen dat zij die God geloven er zorg voor moeten dragen om ijverig aandacht te besteden aan goede werken. Wij zien hoe het bewerken van de behoudenis *'met vrezen en beven'* (Fil. 2:12) het meest overeenstemt met de wetenschap dat God in ons werkt om dit te volbrengen. Het besef van de grootheid

van de liefde die aldus tegenover ons geopenbaard wordt, en van de heerlijkheid van Hem die zich op deze wijze met ons vereenzelvigd heeft, is datgene wat ons des te meer doet beven opdat wij Hem op enigerlei wijze oneer aandoen. *‘Deze dingen zijn goed’* en als goed *‘nuttig voor de mensen’* (vs. 8). Maar opnieuw wordt Titus gewaarschuwd, zoals Timotheüs, voor de dwaze twistvragen, en geslachtsregisters, en ruzie, en twisten over de wet, die we overal zien als gevaarlijk voor hen die de zegeningen van het Jodendom erven, maar die daarom zo geneigd zijn het beeld met de werkelijkheid te verwarren.

De eigenwil van de mens staat ook klaar om zich te manifesteren, zodat een man die *‘een ketter’* (HSV) is, of, zoals de Telos vertaling het zegt, *‘een sektarisch mens’*, een man die problemen maakt met de dromen van zijn eigen geest, gemedan moest worden na een eerste en tweede vermaning. Het gaat hier niet noodzakelijk om een oordeel door de gemeente, want daarvoor zou de zaak in feite niet ernstig genoeg kunnen zijn. Het gaat hier om een persoonlijke weigering om met hem in zee te gaan die, ook al is het in zekere mate waar, toch een overdreven en eenzijdig belang heeft dat het verdraait. De verdraaiing komt, zoals altijd, voort uit de eigen wil van de man zelf, die niet nederig en onderworpen is aan het woord van God, terwijl hij er toch ijverig mee bezig is, maar in werkelijkheid het zijne zoekt en niet de dingen van God. Zo *‘zondigt hij, terwijl hij door zichzelf veroordeeld is’* (vs. 11).

2.5 Slotverzen

De brief eindigt, zoals gebruikelijk, met persoonlijke zaken en groeten. Ze hebben een belang, omdat ze ons zo mooi een kijk op het leven van die dagen geven, en op het hart van de apostel die geoefend is door de beproevingen van de weg, en voor anderen, de metgezellen van zijn weg. Hij is hier niet de *'gevangene van de Heer'*, maar hij is op Kreta geweest en is nu in Macedonië gereist of onderweg daarheen. Geschreven, zoals duidelijk lijkt, na zijn eerste gevangenschap, is dit één van de bewijzen van zijn besef van het vertrouwen dat hij in de brief aan de Filippenzen uitspreekt over zijn bevrijding in die tijd: *'Ik weet dat ik bij u allen zal blijven, tot uw bevordering en blijdschap van het geloof'* (Fil. 1:25) De drie 'pastorale' brieven, met die aan de Hebreeën, zijn de enige Schriftuurlijke verslagen van de periode tussen die brief en zijn uiteindelijke veroordeling in het laatste jaar van Nero, 68 na Christus. Maar er is een consistent getuigenis dat hij ook zijn verlangen om Spanje te bezoeken heeft vervuld (Rom. 15:24).

Men kan weinig zeggen dat niet duidelijk is van deze slotverzen.

Bron:

3-2e 2 Titus. The Notes from the Numerical Bible. 3 The Pauline Epistles

Publishers: Loizeaux Brothers, 1 East 13th Street, New York. The Bible Truth Press, New York.

https://www.stempublishing.com/authors/FW_Grant/Numerical_Bible/FWG_Numerical_Bible38.html

Vertaald met www.DeepL.com/Translator door Adrie Straver (2023).

Enkele vertaalcorrecties door: Adrie Straver / Jan Paul Spoor / Carien Bus-Spoor